

אמירה הס | דקות

עומדת באיזה כביש. מוקף עצי עבות משני צדדיו. והרכבים נוסעים עליו בזהירות. ברחש של כבוד, הגלגלים מחליקים על האדמה. ציוץ ציפורים. דשא מכל עבר. כמה גבוהים העצים, נשמתם מתמרת בגעגוע נוגעת בתכלת. אשה על אופניים לבושת חולצת שיפון מרחפת על פני השלווה. עיני דואות אחרי שקף התנועה הקלילה והציפורים על אמירי הזמן הכל פורח בכוח הימצאו. טבע במלוא תנועתו מפכה כמו נהרות חיים. משפחות של במבים לא לעקדה אין הר מוריה. רק נפשי מכוונת אותי לשוחח עם אהובי נפשי החיות שעוברות בדרכי. אני מחלקת להם שמות. הבמבי עומד לפני ואני אומרת לו: הי יפה תואר. אני אמירה, חברה בנפש. ולך דקות אקרא - dakoot.

אמירה הס, צילום: עזרא לוי, צלם פואטי

הוא אהב את השם. אמרתי לו: אם הבנת, תעשה סימן. הוא חיך בתוך ההתבוננות, שהיא החמצן שלי. אני מתמלאת עצים עלעלים ציפורים מים. וכל האנשים ספונים בבתי הגזית שלהם מקרבים שדה אל שדה, בלבי יקום מלא שדות. וגם אלה שהיו לי בעמק יזרעאל, עמוק יותר מתוך מרחקי אוקיינוסים.

מי אוקיינוס הם דמועות אלוהים חיים. משתקפים אפילו על מסך האייפד. וגם בצללים אני מתאהבת. גם באור וגם בצל. ובמי שמפכה אהבה תמימה, שגם אם נפצעה, כאילו שום מכה לא נגעה בה. ואני אצל אליזבט שמשפחת אמה נספתה בשואה, ושתינו מעבר לזמן ולמרחב. הו אליזבט. בכריכה של ביתך אנחנו שוטפות לכולנו את היגונים.

עתון 77, גליון 396

אמירה הס

מציאויות בשוק הבשר

אני רואה בראי את האשה עם הבטן הבולטת.
זו אני. אלהים מי יאמין,
אני לא אאמין שזו אני.

בדמיון שלי עדין יש איזו שרמוטה יפת מראה ששכבה עם ג'ו.
שהיו לה לילות מטריפים של סקס לזהט.

עם בקר כשקרא התרנגול,

היא עוד המשיכה לנוע במיטבה ביחד עם ג'ו.

מרחפים בחיים ונוגעים בבשר.

הוא נגע בגופה בפראות. פשוט אהב להחדיר את אברו המיוחד עמק אל תוך

פתחה

אחר כך

הכל כאב לה.

החדירה הזו לתוך ישותה, לתוך פנימה. הקול הצרוד שלו,

העיניים הכחולות המטרפות שלו. חסר הקשר שלו עם המציאות.

אני אדם ממש לא מעשי, אני לא יודעת איך שרדתי עד היום. מצד שני, אני יכולה להיות פועל בניין, עושה קירות, צובעת... אבל אני לא מעשית בטכניקה של החיים (צוחקת). איך הולכים למכולת, איך הולכים לקנות עיתון. דברים כאלה שקשה להסביר אותם. אז החברה הזאת אמרה לי תשמעי, הסדנה לשירה, ומשם הדברים התפתחו. הייתי בכמה סדנאות, עד שיום אחד המשוור אשר ריך, שהיה מורה בסדנה, אמר לי: תשמעי, יש לך פה חומר לספר וכדאי לך לעבוד על זה. ואז שלחתי אותו ל'עם עובד' ואמרו לי שזכיתי בפרס לוריא ופרסמו לי את הספר הראשון. יציאת הדברים מהכוח אל הפועל עד היום שוברת אותי איכשהו.

ענת: אז הנה, את מדברת ואני מוצאת שירים שמוכיחים את דבריך, אני מוצאת את הראיות. יש לך שיר 'וסלחו לי באמת':

וסלחו לי באמת / שאני בורחת / סלחו לי באמת ובתמים אבקש סליחה שאיני עונה לטלפונים / שאיני קימת רק מתקומת / סלחו לי שהפכתי קערתך על פיה ורואים לי עפונים / האשה שתמיד היתה משגעת על פסיכיאטרים / וזולה בהכנתם / עושה ברוך בית / לסדקים שבתוכה / ארץ אכלה תושבים / מתישבים, מישבים ברעתם / ארץ הגרה אנשים מתוך עצמם / ארץ דממה כל השנים דם מדיני / מדממת הארץ כל הזמן ואין לה מים בכנרת / ובתיכון שלה מורח יוקד."

אני מתגעגע לצחוק, למלוא החיים, לשירה הבורעת ומלאה שלך, אמירה בת סלימה. ומעבר לכל היית לי כמו אימא ספרותית מרגע שנכנסתי לשירה, והחדשות על מותך העציבו אותי מאוד. יהיה זכרך ברוך.

(מתוך ממזרח יתפרץ הר הגעש, ספרי עיתון 77

2020)

עתון 77 (מי מפחד מירגיניות), גליון 341-342